

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra HARALD HILDETAND, af 'Digtninger, Første Deel', 1811

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872566192/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Vendt var nu den vrede Hu,
Vendt var Harm og Klage:
Kongen er en Kæmpe nu,
Kiæk, som i gamle Dage.
Helten da den blanke Hat
Paa sit Hoved satte;
Jægren griber Jernet fat,
Jarler Spydet fatte.
Veborg kom en Vaabenmø
Fra Venden med sin Søster;
Stolt hun vil i Striden døe,
Staal om trinde Bryster.
Hen drog en utallig Hær
Paa Braavallahede.
Sigurd Ring alt stander der,
Striden op at lede.
Stærk han er og holder Stand,
Ham Styrken ei forlader;
Bøiet staaer hans bedste Mand,
Barsk i sorte Plader.
Krum han er, af Kampe mæt,
Kullet, som en Stodder:
Sigurds Ære, Størværks Æt,
Kæmperen Stærkodder.
Hæren nu paa Heden staaer;
Heltene vil stride;
Hvo skal synke nu, hvo slaer?
Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
Mægtigt over Marken brøde
Malmets Toner, huult de løde.

Sigurd Ring paa Skioldet slog, høit Staalet klirred.
Lyden op i Luften dirred,
Larmen rædsomt sig forvirred.
Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,
Vrede Sværd med Vægt sig hevned,
Værget sprang og Pladen revned.
Hielmen brast; i Hiertet foer til Hialtet Sværdet.
Staalet sprang, skjønt herlig hærdet,
Hildurs Mænd stod uforfærdet.
Da begyndte Dysten, Bierg og Dal maa sige:
Aldrig har den havt sin Lige
Udi hele Nordens Rige.
Konger to var begge komne, kiækt i Vælde:
Hin vil trodsig Helten fælde;
Harald vil ei døe af Ælde.
Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
Sielland er til Skaane bundet,
Sigurd naar dit Slag er vundet.
Mange vare svenske Mænd, og mange Danske.
Da greb Sværd med Stridens Handske
Svensker, Danske, Udenlandske.
Bred da mon Braavallahede Mængden favne.
Valhal ei mon Valer savne;
Vidar raabte alle Navne.
Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.
Stridsmænd rynked stærke Bryne,
Odin blev i Sky tilsyne.
Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
Taaren ham fra Kinden trilled:
Asathor min Død har villet!
Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
Som mig selv i svundne Tide;
Stolt jeg vil i Græsset bide.

Vild i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe:
Damp af Blod mon Solen dæmpe,
Drotters Hær ei slog med Lempe.
Skuer hist et selsomt Syn, hvo saae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige!
Veborg flux den Vaabenmø med Vælde sætter
Ind paa ham, som fældte Jetter;
Jernet springer, Blodet sprætter.
Hielmen er af Møens Hoved, Haaret vifter;
Rask hun leer ad Sværdets Rifter,
Raser frem og Farve skifter.
Kieven, som hun kiæk ham traf, maa Klingen smage;
Skiægget, busket som paa Brage,
Beed han i og holdt sin Hage.
Hevnet har den Helt sig nu hardt paa Ursine:
Søstren hører Sværdet hvine,
Mister Haanden; hvilken Pine!
Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.
Da slog Dannerhelte stærke
Dragne Sværd i Pandersærke.
Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger:
Skuldren saares, Skioldet runger,
Syndig bleve Heltens Lunger.
Da nu Harald mærked, Helte faldt i Hobe:
Kongen i sin Purpurkaabe
Kiører frem, lod Odin raabe.
Vældig med to dragne Værn paa Vogn han kiøres.
Vred han ind i Vrimlen føres,
Af Valfader han bønhøres.
Kiækt med store Klinger han slaer til begge Sider:
Dynger Liig i Græsset bider,
Danmarks Drot med Døden strider.

Nu blev alting Kongen nær, som Natten, stille.
Slukt er Stridens største Snille!
Sværdet synker, Taarer trille.
Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale
Ligger nu et Liig i Dyale,
Længes ei til Odins Sale.
Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.
Trindt ham ligger tykt en Skære,
Thor i Armen tog den Svare.
Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
Mosbevoxne Bautastene!
Der bevares Heltens Bæne.
Vidt end viser Runen vældigt Kæmper alle:
Hvor Kong Harald paa Braavalla,
Som en Helt gik til Valhalla.

DE TVENDE KIRKETAARNE.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottésange.

Muren var af det gule Leer,
Og Taget det sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han boie;
Loftet det var saa meget lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.